

Četrtek, 2.4.2020

SLOVENSKI JEZIK

DANES IMAŠ PA ENO PRAV POSEBNO NALOGO. NAJPREJ PA :

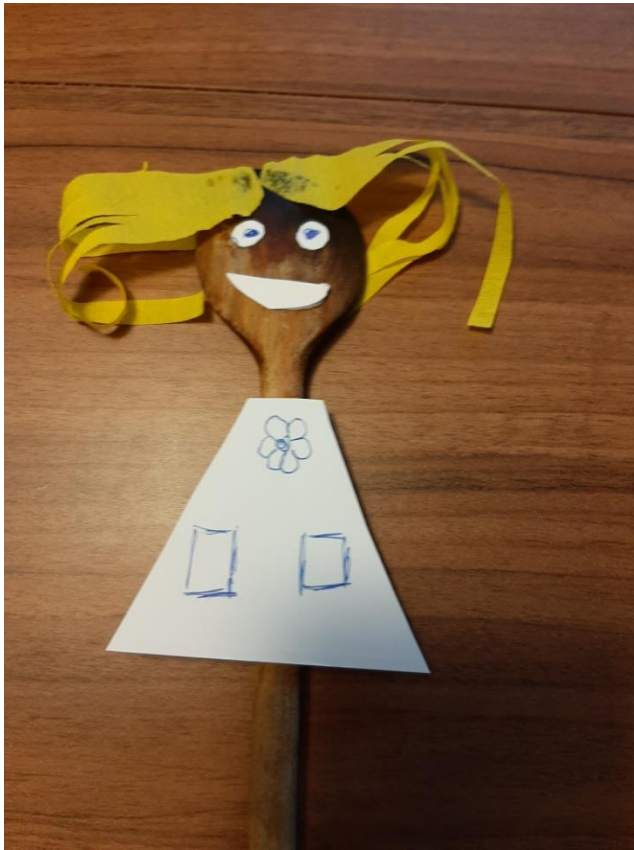
- POVEJ STARŠEM, ZAKAJ JE ZGODBICA MOJCA POKRAJČULJA PRAVLJICA IN NE RESNIČNA ZGODBA. SAJ ZNAŠ, LE POGUMNO POVEJ. (Ne vemo, kdaj se je to dogajalo; ne vem točno, kje se je to dogajalo; piskerček/lonček ne more zrasti in postati kot hiša; v piskrčku ne moreš živeti; živali ne morejo govoriti in delati kot ljudje; v pravljicah imamo pravljicična števila – 3x je šla lisica v kuhinjo; v pravljicah so čarobni predmeti – tukaj je to piskerček, ki se je spremenil v dom)
- SEDAJ PA SI IZDELAJ LUTKE ZA PRAVLJICO MOJCA POKRAJČULJA. KAKO? LAHKO TUDI TAKO KOT JE TO NAREDILA UČITELJICA JELKA. ALI POIŠČI USTREZNE IGRAČE.

SLIKA 1: LUTKA IZ PAPIRJA ZA NA PRST
OD SPREDAJ

SLIKA 2: ZANKA ZA PRST – LUTKA OD ZADAJ

SLIKA 3: LUTKA – MOJCA IZ KUHALNICE IN PAPIRJA

ALI IMAŠ VSE NASTOJAJOČE ? SAJ VEŠ, DA LAHKO UPORABIŠ NAMESTO IZDELANE LUTKE TUDI TVOJE PlišASTE IGRAČKE ALI PUNČKA ZA MOJCO.

VZEMI ŠE LONEC IN SI POIŠČI USTREZEN PROSTOR V STANOVANJU. TAM BO TVOJ ODER ZA NASTOP.

- IN SEDAJ STARŠEM **ZAIGRAJ PRAVLJICO**.
 - SAM IGRAŠ VSE VLOGE. ENKRAT SI MOJCA, DRUGIČ PA ŽIVALI. IN TAKO SE V VLOGAH MENJAJ, DA BOŠ LAHKO STARŠEM ZAIGRAL CELO PRAVLJICO, ČE BO ŠLO. PA VERJAMEM, DA TI BO DOMA USPELO. POVEJ PO SVOJE, KAR SI SE ZAPOMNIL. LAHKO TUDI ŠE KAJ DODAŠ ALI PA SPUSTIŠ, ČE NE VEŠ. UPORABI SVOJO DOMIŠLJIJO.
 - LAHKO PA TUDI PROSIŠ BRATCA ALI SESTRICO, ČE BI PREVZELA KAKŠNO VLOGO.

PRAV RADI BI TE POSLUŠALI IN GLEDALI TUDI MIDVE Z UČITELJICO JELKO. VELIKO ZABAVE TI ŽELIVA.

MOGOČE BI STARŠI LAHKO POSNELI KAKŠEN DELČEK TVOJE IGRE IN MI POSNETEK POSLALI. KAJ MENIŠ?

UČITELJICI MAJA IN JELKA

PS : SPODAJ PRIPENJAM ŠE BESEDILO ZA ČRKO B IN PROSIM, ČE JO LAHKO OTROKOM PREBERETE DO PONEDELJKA ALI TORKA. HVALA ZA VSO VAŠO PODPORO, DRAGI STARŠI.

ČRKI B IN F

O MUZIKANTU BRANETU

V mestu je živel deček po imenu Brane. Bil je prav poseben deček. Na zunaj ni bil čisto nič drugačen kot ostali dečki iz njegove ulice, pa se je vendar močno razlikoval od njih. Ostali dečki so se od ranega jutra do večera igrali zunaj na igrišču, se podili po parku ali se ob slabšem vremenu igrali z avtomobilčki, kockami, vlaki v hišah. Naš Branko pa ni počel nič od naštetega. Kaj pa je potem delal?

V njihovi ulici, pravzaprav je Branko živel v hiši čisto poleg nje, je bila glasbena šola in iz zgradbe so se vsak dan slišali glasovi različnih instrumentov. In to je bila Brankova najljubša zabava. Naj so ga ostali dečki še tako lepo prosili, naj se gre igrati z njimi, se Branko ni želel. Rajši je sedel na stopnicah pri vhodu v glasbeno šolo ali pa je hodil okoli nje in poslušal, kako so se otroci učili igrati na instrumente. Najrajši od vsega je poslušal glasbo.

Doma že niso več vedeli, kaj naj naredijo. Branko je bil zaljubljen v glasbo že kot dojenček. Če je še tako glasno jokal, je takoj utihnil in poslušal, če se je v sobi zaslišala glasba. Ko je začel hoditi, se je vedno sukal okoli radia in poplesaval s svojimi nožicami po ritmu ali pa je samo mirno sedel in pozorno poslušal. Ko je še malo zrasel, je domače večkrat bolela glava zaradi hrupa, ki ga je povzročal, ko je »igral« na posodo in tolkel s pokrovkami. Naj so mu domači kupovali avtomobilčke, kocke -take ali drugačne - za igrače se Brane ni zmenil. Raje je imel mamino posodo, tako da so mu nehali kupovati druge igrače. Začeli so ga klicati naš muzikantek Brane. Najraje pa se je »igral« tako, da je sedel pri glasbeni šoli in tam poslušal in poslušal. Nikoli se ni naveličal in zvečer so vedno hodili tjakaj po njega. Nekaj časa so ga kregali in mu govorili, naj ne sedi tam, potem pa so obupali, saj Braneta niso mogli pregovoriti in so mu potem pustili, saj so tako vedno vedeli, kje je.

Nekega dne, ko je imel svoj 5. rojstni dan, pa mu je babica podarila flavto. To bi morali videti Braneta, od veselja je kar skakal in babico najmanj 10X poljubil in se ji vedno znova zahvaljeval. Takoj je vzel flavto iz škatle in začel igrati nanjo. Domači so vsi začudeni poslušali, kajti Brane je najprej preizkusil luknjice, zapiral jih je ter pihal v ustnik in ko je slišal tone, ki so prihajali iz njih, je bil zadovoljen. Takoj nato pa je na flavto začel igrati pesmico, ki jo je najraje poslušal. Vsi so strmeli. Kaj takega, njihov Brane zna igrati in to čisto pravilno. Niso mogli verjeti svojim ušesom. Potem pa je babica začela peti Na planincih in Brane jo je s flavto spremljal. Od tega dne dalje je Brane samo še igral na flavto in posedal pri šoli.

Nekega dne pa ga je slišal ravnatelj glasbene šole. Presenečeno se je ustavil in poslušal od kot prihaja tako nežna melodija. Sledil je melodiji in od presenečenja bi se skoraj sesedel, ko je zagledal malega Braneta. Vprašal ga je, kdo je in če lahko gre z njim domov. Brane je samo pokazal, kje je doma, vstal pa ni in je igral naprej. Ravnatelj ga je še nekaj časa poslušal, potem pa je poiskal njegove starše in jim povedal, da je mali Brane pravi glasbenik, saj igra tako dobro, kot učenci, ki obiskujejo srednjo glasbeno šolo. Rekel jim je, naj ga vpišejo v glasbeno šolo, saj je zelo nadarjen in bi bilo škoda, da ne bi razvil svojega talenta.

Starši so šli po dečka in ga vprašali, če bi rad hodil v glasbeno šolo in igral na instrumente. Brane je ves navdušen potrdil in z ravnateljem sta kar takoj odšla v šolo. Najprej mu je razkazal vse prostore in instrumente in na nekatere je Brane lahko takoj zaigral. Poskusil je igrati na klavir, violo, klarinet in na boben. Pri vsakem instrumentu je najprej iz njih izvabil zvoke in se igral z njimi, da je razumel, kako deluje instrument, potem pa je nanje začel igrati svojo najljubšo pesem. Ravnatelj je bil navdušen nad njim. Vprašal ga je, kateri instrument mu je najbolj všeč.

»Vsi so mi všeč, vse bi rad igral, še najrajši pa bi imel bobne,« mu je odgovoril Brane.

Tako je Brane pri šestih letih začel igrati na bobne. Igral je na različne bobne, najraje pa je igral na dvojni boben in ker je med igranjem rad hodil, mu je mizar naredil nizek podstavek na kolesih, na katerega so mu dali bobne in jih s trakovi pritrdili med seboj in na Braneta. Od tistega dne si lahko videl Braneta, kako je po ulici igral na boben, hodil gor ter dol in za njim so korakali ostali otroci. Najbolj pa je Brane užival, kadar je lahko igral z godbo na raznih mestnih proslavah. Takrat je bil najbolj srečen otrok v mestu in verjemite, da je glasba še dandanes njegova najljubša zabava.